

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 7.

V Ljubljani, 1. julija 1894.

Leto XXIV.

Na počitnice!

Se nekaj dnij — in pót raz čelo
 Obriše marsiktera marna roka;
 Naséli molk se v šolske hrame,
 Dvoránam vrata se zapró visôka,
 In mnog roditelj srečen spet objame
 V domači hiši svojega otroka.

Končán bo trud, končáno delo,
 Ki mésecev desét je nas težilo;
 Iz tésnih sôb in ulic mračnih
 Povêde nas korák v prirodo čilo,
 Kjer duši in telesu v logih zračnih
 Vedril in okrepl dehtí obilo.

Vše gledam gričev cvetne vrhe,
 Kjer skôraj v jútranji bom peval zôri;
 Čeri vže v duhu zrêm planinje,
 Domóve senčnate v zelèni gôri,
 Pozdravljam jézera valove sinje,
 Pozdravljam vas mecésni, jelke, bôri...

Vše čujem virov ljubke gláse,
 Nizdòl potokov žuboré vodice,
 Dehté v objetji tèm srebrnem
 Polján, vrtóv in travnikov cvetice —
 Povsôdi, kamorkoli se obrnem,
 Veselje nôvo mi razžarja lice.

Počitnic čas — presrečna dôba —
 Mladostnih zlatih dnij najslajši hipi —
 Kipí mi duh, ko mislim ná-te,
 Pogóstneji so mi srcá utripi,
 Razvnét vže gledam v duhu znane trate
 In rôdno hišo ob cvetoči lipi.

A predno se do njé napôtim,
 Še jedna čaka važna me naloga:
 K nebésom v znak zahvale vroče
 Zadóni spev za razsvetljenja mnoga —
 Potèm me srečno pot do rôdne kočé
 Privédi iz sošolcev milih kroga!

Jos. Vole.

Serafina.

(Povest. — Piše Basnigoj.)

(Dalje.)

VII.

okaj vode se je vže odteklo v morje, odkar je zapustila Rozalka Reko. Marsikaj se je v tem izpremenilo. Zorica je rastla in cvetela kakor pomladanska cvetlica. Vže so tudi njej potekale urice v prijaznem zavetišču. Treba je bilo tudi misliti, kam se bo poslej obrnila. Ljubila je iskreno Rozalko, kateri je poslala marsikako pismo, ki je bilo kar posuto z izrazi pristrčnega prijateljstva. Ali čeprav je ljubila svojo prijateljico, vendar ni čutila v sebi niti moči, niti poklica, da bi tudi sama zapustila svet ter šla za Rozalko. Njej se je pogosto stožilo po kršnem Suhem Selu. Čeprav ni ondi užila ničesar dobrega, čeprav ni poznala ne matere ne očeta, vendar jo je vleklo nekaj nazaj v njen rojstni kraj. Gotovo to ni bilo nič drugega, kakor prirojena domovinska ljubezen. Ta stori, da nam je vseč kraj, kjer nam je tekla zibel, da hrepenimo po borni kočici, kjer smo slišali prve glase dobre matere, da s posebnim spoštovanjem mislimo na kraj, kjer nas je učila pobožna babica zaznamovati čelo z znamenjem sv. križa. Lepa in vzvišena je taka domovinska ljubezen; nikdar je ne zatajimo!

V tem ko je Zorica tako procvitala, venil je Gulič od dne do dne. Mnoge skrbi so mu razorale lice, da ni bilo več gladko, kot nekdanj. Delo in trud sta mu upognila krepko telo. Sam je tožil svoji tudi vže priletni oskrbnici v Suhem Selu, da kar nevedé leze v grob. In takrat ga je ona vnovič posvarila in mu svetovala, naj vzame Rozalko za svojo.

Gulič ji ni odgovarjal. Ali treba bi ga ne bilo opominjati. Zakaj pogosto je premišljal sam, kako in kaj bi ukrenil. Prav zato je tudi prišel v Suho Selo, da gre drugi dan na Reko ter se tam zmeni s prednico Terezijo zaradi Rozalke.

Zares je drugi dan proti poludnevu vže zvonil pri vratih Marijinega zavetišča Gulič. Prednica se je zavzela, kaj da je prineslo moža na Reko, ker ga vže davno ni bilo videti.

Gulič ji je povedal precej na široko svoje težave in tako prav po ovinkih še le izrazil svoje mnenje.

Terezija mu sočutno odgovori:

„Žal, da vam ne morem več izročiti Rozalke. Božja volja je bila, da je ne dobite. Zakaj ona je slušala božji glas ter šla v Gradec, da bode usmiljena sestra.“

Zavzel se je Gulič in zelo je bil poparjen, ker mu je izpodletelo, kar je nameraval.

Nekaj časa je mož kar molčal, potem je pa vstal in hoteč oditi dejal:

„Če je pa božja volja tako, da bom popolnoma zapuščen na stara leta, naj pa bom v imenu božjem.“

Tedaj se domisli prednica Zorice. Pokliče Guliča nazaj ter ga vpraša, ali ne bi hotel mesto Rozalke vzeti Zorice. Pove mu, da je pridna, da se posebno rada peča z gospodinjstvom in pa da vedno toži po Suhem Selu.

„Zorica, lejte, lejte, skoro sem pozabil na otroka. Človek ima preveč skrbi, pa ne more vsega pomniti. Čajte, pokažite mi jo. Če je resnica, kar mi pravite, bila bi tudi Zorica zame!“

Hitro pokliče prednica gojenko Zorico. Ko ta čuje, kaj hoče Gulič, zajokala je skoro samega veselja.

„Vidiš, dekle,“ govoril je resno Gulič, „prišel sem, da bi vzel s seboj Rozalko. Ali to je vzel vže Bog in jo namenil za kaj bolj vzvišenega. Sedaj mi sve-tuje čestita gospa prednica, da bi vzel tebe mesto Rozalke. Ali bi šla z menoj v Suho Selo?“

„Hvaležna vam bom, če me vzamete s seboj!“ odgovarja ihteč Zorica.

„Ako boš mož beseda, ne bode ti žal. Vidiš, da se jaz staram. Staremu človeku je treba postrežbe. Ali jaz ne bi mogel trpeti, da mi streže kdo le zaradi dobička. Hočem, da potrpi z menoj iz ljubezni. Zato ga bo Bog poplašal. Kar mu bom jaz zapustil, to ni tolikega pomena. Živel bode lahko in glada mu ne bo trpeti. Mirnim srcem bo tudi dal kaj malega vbogajme, da bodo molili reveži za pokoj moje duše. Ali bi ti upala izpolnjevati vse to, kar zahteva od svoje rejenke sivi Gulič?“

Pri tem je prijel Zorico za roke ter ji pogledal v nedolžne oči, kakor bi hotel sam brati odgovor. Zorica se stisne k prednici in jo milo zaprosi:

„Kaj ne, da bom pridna, ljubezniva in poslušna? Obljubite vi mesto mene!“

Prednica je zares obljubila mesto nje, in Gulič je bil zadovoljen. Pomenili so se tako, da Zorica ostane še do konca šolskega leta v zavetišči, in da jo bodo v tem prav posebno vadili v gospodinjstvu. Potem pa lahko pride takoj h Guliču.

Ta je ves vesel še-le proti večeru zapuščal Reko. Njegova konjiča sta poznala, da je gospodar dobre volje. Zakaj ne jedenkrat ni trenil po njiju z bičem. Zato sta hodila, kakor jima je bilo drago. Sedaj sta šla počasi, sedaj sta zopet zdirjala. Gulič je pa slonel v koleslji, in večkrat so se mu ustnice nabrale na smeh. Gotovo je premišljal, kako bo v bodoče prijetno, ko mu bo stregla roka, katero bode vodila ljubezen in nesebičnost. Tista skrb, ki mu je risala poprej dolgočasno in mrzlo starost, ko bodo mnogi komaj čakali, da ugasne, ali pa se mu dobrikali, da bi prejeli večje deleže, tista skrb je izginila. Čakal je veselejše bodočnosti.

Kako lahkim srcem morajo čakati stariši starosti, če upajo na svoje otroke, da jim bodo trdna opora v bolezni in nadlogi. Ali hkrati pa tudi gorje otroku, ki bi se tako spozabil, da bi ne skrbel za bolne, onemogle stariše z vso ljubeznijo. Kazen četrte božje zapovedi ga mora zadeti: Dolgo ne bode živel in ne bo se mu dobro godilo na zemlji!

VIII.

Vsak človek ima neko skrivno nagnjenje, katero ne miruje, da ne bi razodel veselja ali žalosti komu drugemu. Kako hitro prihitite vi pravit ljubljene materi, da vam je podaril strijček ali boterček lepo igračo. In ko se ji začudi in nasmeje

dobra mati, tedaj je vaše veselje še večje. Prav tako je z žalostjo. Če se le malo vrezete ali vbodete v prst, da pogleda iz njega rdeča kri, brž hitite k očetu ali materi, da jima potožite nesrečo. Mati nekoliko popiha vrezani prstek in ga lepo obveže, pa ste pri tej priči zdravi.

Tako se je godilo tudi Guliču. Najprej je razkladal stari oskrbnici, kaj in kako da se mu je izteklo na Reki. Zapovedal ji je, naj pazi, da bo vse v redu pri hiši, ko pride mlada gospodinja. Zakaj ta bo učena in spretna; ne bo ji všeč, če bo po hramih in kuhinji vse navskriž.

Oskrbnica je nekoliko godrnjala, češ, kaj bo vedelo tako dekle in kako bi gospodinjilo. Ali ženica vender-le ni bila napačna. Še veselila se je, da bo lahko sama odložila včasih kuhalnico ter se nekoliko oddahnila. Zakaj leta so jo tudi vže tlačila in soparica ob ognjišči ji ni ugajala.

Ali Gulič ni ukazoval samo drugim. Vedel je dobro, kaj je njemu samemu storiti. Perilo, posteljina oprava, vse je bilo dokaj ponošeno in obrabljeno. Odkar je umrla Gulička, ni bilo nikogar, da bi se menil mnogo za take stvari. Gulič je bil skromen človek in z vsako rečjo zadovoljen. Zato ni mislil nikoli, da bi se njegovi premožni hiši spodobilo tudi kaj nove oprave. Toda sedaj se je zasuknilo drugače. Opazoval je, kako je na Reki v sirotišnici vse snažno in lepo, kako vse v redu. Treba je, da tudi pri nas napravim kaj čednega, da bo imela Zorica veselje, ko bo prala in snažila.

Napregel je toraj ter se namenil v Trst, da nakupi potrebnih stvari. Ko privozi do Hrpelj, šine mu naenkrat misel v glavo: „Kaj, ko bi povedal Babudru, kako je z Rozalko in da dobim jaz hčerko — gospodinjo?“

Ne moremo reči, da bi bila Gulič in Babuder posebna prijatelja. Ali znanca sta bila, in Gulič je bil vesel, če je le komu mogel praviti, da mu je Bog dal srečo, da bo imel na stara leta skrbno hčerko, ki mu bo stregla. Vedel je tudi, da Babudru gotovo ustreže, če mu pove, kje je Rozalka.

Potegnil je za desni voj, in konja sta ubrala pot, ki vodi proti severu iz Hrpelj v Kačiče. Storil je sicer Gulič s tem precejšen ovinek. Toda voz je bil prazen, cesta gladka in konja iskra. Ni se mnogo poznalo.

Ko v Kačičih vozi mimo Misličeve — rojstne hiše Rozalkine — vidi, da je sleme podrto in da je navoženega mnogo gradiva, kamenja in opeke.

„Lej ga, na zidanje se je spravil,“ govoril je Gulič sam pri sebi. „Samo Bog ve, kaj da leži vse v kolobar krog hiše. Morda mu je burja vrgla sleme. Gotovo je preveč skoparil mož možinasti in ni dal popraviti strehe; sedaj pa ima streho na tleh!“

V tem privozi na Babudrovo dvorišče. Hlapec je poznal konje. Hitro je prišel izpregat ali še hitreje je pravil: „Ne veste, kaj se je zgodilo pri nas včeraj! Zidarje smo imeli pa tesarje, da bi popravljali ono kupljeno hišo. Naš oče je šel na sleme in pomagal podirati streho. Kar se mu odlomi trhleno bruno in pade mej navoženo kamenje — bruno pa nanj. Pojdite pogledat! Nič ne more, neprenehoma vzdihuje!“

Gulič stopa naglo v sobo, kjer je ležal ponesrečenec. Žena je stala pri postelji in jokala in obupovala, ker ni mogla nič pomagati. Babuder sam je ječal in večkrat škripnil z zobmi, ker so bile bolečine tako neznosne.

Ko bolnik zagleda Guliča, vsklikne: „Ti pomagaj, pomagaj, če ne, mi je poginiti! Ah moje noge, moje noge!“

Gulič je takoj spoznal, da je zares velika nesreča zadela Babudrove. Toda čutil je tudi dobro, da je tako obupovanje in žalovanje vender preveliko. Spoznal je, da ne veje v družini pravi duh, duh one krščanske ljubezni, katera daje človeku moči, da ga tudi nesreča ne more tako silno potreti. Tolažil je in popraševal, če so poslali po zdravnika. Tudi duhovnika je omenjal; ali videlo se je, kako neljubo je zadelo to bolnika, in žena je priznala, da je tako zbegana, da ni poslala po zdravnika in tudi on bi ga morda ne maral. Zakaj zdravnik je daleč in to stane mnogo denarja.

Gulič je kimal z glavo in je bil vesel, da ni bil sam tako lakom na denar. Kaj koristi Babudru ves trud, s katerim je grabil na kupe vse življenje! Ali še nekaj drugega je bilo pri njem. V Babudrovi zakladnici je bil marsikak vinar uboge sirote, katero je lakomnik stiskal tako dolgo, da je šla zadnja kravica iz hleva, da se je prodala zadnja njiva. Ti krivični vinarji, ta krvavi denar je bolet Babudra bolj, kakor zlomljeni nogi in ranjena glava. Silno težo na njegovi vesti je delala tudi Misličeva lastnina — dediščina uboge Rozalke. Kaj je čudo potem, če se je branil Babuder duhovnika; strašna mu je bila misel, da se bliža dan povračila, ko bo treba mnogo blaga vrniti — ko se bo moral sam ločiti na veke od svojega imetja, in ko bode marsikaka mati kazala lačni in bedni deci njegov grob, češ, tu-le trohni tisti, ki je zakrivil, da nosite raztrgano obleko in se trgate za grizljaj kruha. Ne — ne! To njemu ni šlo v glavo. Hotel je še živeti in še uživati in še pridobivati.

Zato je tudi takoj pritegnil Guličevemu nasvetu, da ga prepeljejo v Trst v bolnico. Največ upanja je, da ga ozdravijo tam, ker je mnogo izvedenih in večjih zdravnikov. Gulič mu celo ponudi svoj voz ter mu obljubi, da ga popelje sam v bolnico, če si le upa na pot. Bolnik je pokimal. Gulič gre in ukrene takoj vse potrebno. Na vozi so napravili mehke pernice in vanje položili nesrečnega. Silno je moral trpeti; zakaj stiskal je krčevito ustnice in pot mu je lil z obraza. Žena je prisledla k njemu, Gulič je pognal in počasi se je premikal voz po gladki cesti med kršnim skalovjem proti Trstu. Govorili niso ničesar na vozi. Bolnik je srpo upiral kalne oči proti nebu, žena je vedno plakala, Gulič je pa premišljal nestanovitnost človeške sreče. Ali vedno se mu je tudi vrivala misel, kaj, ko bi bil ta udarec prst božji? Zakaj se je ponesrečil na Misličevi hiši? Ljudje so govorili čudne stvari; morda je nesrečnega zares prevaril Rozalko in da ga sedaj Bog zato kaznuje. Toda zopet je potegnil z roko po čelu, da bi odgnal mučne misli; zakaj ni hotel obsojati svojega bližnjega vedoč svetopisemsko svarilo: „Ne sodite, da ne boste sojeni.“

(Konec prihodnjič.)

Leseni konj.

Uotovo si želite, dragi mladi čitatelji, to lepo žival, ali se pa še z veseljem spominjate onih veselih uric, ko ste še brezskrbno jahali lesenega belca po vaški livadi. Kaj ne, to je bilo veselje! Da, tudi jaz vam pritrdim, mladi prijatelji, vendar pa moram pristaviti, da nesreča zalezuje tudi to nedolžno veselje. Da se prepričate o tem, povem vam kratko dogodbico o lesenem konji, ki je v naši vasi za potokom vže veliko let na križi pod podobo križanega Jezusa pribit. Kdo pa ga je pribil tja, vprašali me bodete radovedno? Nu, povem vam, kako se je to zgodilo.

Pred mnogimi leti je živel precej imovit posestnik Logrin v naši vasi. Imel je troje otrok. Najstarejši sin Tonče je dopolnil vže peto leto, mlajši pa je ravno nastopil četrto pomlad svoje nežne mladosti. Tretji otrok pa je bila dveletna hčerka Milica. Veseli so bili ti otroci in vedno so tičali skupaj ter so igrali na vaški livadi raznovrstne otročje igre, katerih se je bil Tonče naučil od sosedovega Ivana, ki je pogosto zahajal k njim. Samo nekaj je mladim igralcem kalilo veselje. Radi bi bili namreč imeli konja, če tudi lesenega, kakoršnega je imel Brinov Tinče. „O to bi bilo veselje, ko bi jahali velikega belca in bi se vozili po livadi ž njim,“ zdihovali so čestokrat, kadar so opazovali sosedovega sina, kako ponosno se je zibal na svojem belci. To srčno željo so večkrat razodeli tudi ljubemu očetu, pa oče jih je le tolažil rekoč: „Pridni bodite, in izpolnila se vam bo vaša želja.“ In res, nekega poletnega večera jim je prinesel predobri oče nenadoma lepega belca s semnja. To je bilo veselje! Vsak je hotel biti prvi na konji. Končno si je le izmislila dveletna sestra nekaj modrega in je jecaje rekla: „Bec lačen.“ Hitro je letela na livado in je natrgala travice in jo prinesla belcu. Pa brateca nista čakala, da bi se bila nasitila živalica, ampak hitro sta jo pograbila, in vsi so hiteli na livado za vaški potok.

Tu se je zopet pričela nova radost. Veselo so jahali neobčutljivega belca, sedaj jeden, sedaj zopet drugi. Naenkrat pa si izmislil Tonče nekaj novega. „Veste kaj, Milica naj se vsede na konjička in midva jo popeljeva po brvi na ono stran potoka,“ oglasi se deček. Vsi so bili z njegovim predlogom zadovoljni. Posebno je pa Milici žarelo lice veselja, da se bode peljala čez potok. Hitro jo posadita brateca na belca, pa belec je miren in se ne gane. Kako ga pripraviti, da se začne gibati? Nu, modri Tonče ni dolgo premišljeval; vzal je dolgo vrv, ki jo je imel pri sebi, in jo privezal belcu okolu vratu; potem pa je hitel na drugo stran potoka in začel belca vleči. Konjiček je lepo stopal in vže je prinesel malo sestrico do srede. Pa, ojoj, sedaj mu noga izpodrsne na brvini grči in, kakor bi trenil, zvrne se z malo deklico v precej globoki potok. Strašna groza je obšla brateca. Tonček hitro skoči za sestrico, pa njegova moč je preslaba. Tudi njega pokrije voda s sestrico vred. Mlajši bratec zbeži ves preplašen domov in pove starišem, kaj se je zgodilo. Ti so hitro tekli vsi prestrašeni k potoku, da bi rešili svoja ljubljena, pa bilo je prepozno. Našli so sicer otroka, pa bila sta mrtva. Mislite si, dragi prijatelji, žalost ubogih starišev. Vsi potrti so prinesli mrtveca domov ter ju položili na mrtvaški oder, odkoder so ju nesli pogrebeci na kraj miru. Lesenega konja pa, katerega so tudi čez nekaj dnij našli na bregu potoka, pri-

bijejo spodaj na križ, kateri so postavili stariši ponesrečencev na nesrečnem prostoru, da bi bil vedno svaritelj otrokom, češ, ne igrajte se pri potoku!

Kaj ne, dragi prijatelji, smilita se vam mlada otroka. Izvestno! Pa, da se tudi vam ne prigodi kaj jednakega, kadar se vam vzbudi želja, da bi se šli k reki ali potoku igrat, spomnite se lesenega konja, o katerem sem vam povedal sedaj. Sviri naj vas, da ne bodete hodili ali pa se vozili sami brez varuha čez ozke brvi.

Kovačev.

Sršeni.

deveti deželi je bila ob robu velikega gozda stara, votla lipa. V nji so prebivali mnogo let sršeni. Gospodarila je modra matica sršenja z domačimi sinovi sršeni, imeli so pa tudi veliko najetih hlapcev in dekel, sršenov in sršenk. Pa bogati so bili, da nikoli tega: vsa votla lipa je bila znotraj polna medú in satovja. In kako bi ne bili bogati? Dan na dan so znašali sladko strd, katere so dobivali v obilici v gozdu in na rodovitnih travnikih tik njega; hm, pa so drugačne cvetice v deveti deželi, kakor pri nas — kar šibé se medú! To veste, da se je dobro godilo mladim sršenčkom, ker so bili doma tako premožni. Še predobro jim je bilo; nič niso delali, samo med so jedli in prevzetno brenčali okrog lipe, češ, mi smo mi, vsak pa ni.

Nekega večera je v lipi vže vse potihnilo; matica sršenja je pa še bedela, zakaj skrbi ji niso dale spat. Zdrami toraj najstarejšega sina ter mu jame pri-povedovati: „Veš, Brenko, kaj bi bilo dobro? Te dni pojdem k sosedovim, k osam, naj nam prodajo pašo na onem travniku za potokom. Naši včasih preveč naberó in odložé strd na tem travniku, pa pridejo ose in vse poberó. Vidiš, to je škoda za nas. Menim, da nam bodo ose rade prepustile ta travnik; kaj pa se nam pozna, če jim damo zanj nekaj medú? V pol leta se bomo odškodovali. Kaj se ti zdi, sin?“

Brenko si pomane oči, zabrenči ter dé: „Pametno, pametno, mati. Več ne bodo brale ose po travniku za potokom, tudi to mora biti naše! In prav sedaj bo ondi največ paše; dobro, dobro, nam vsaj ne bo treba daleč letati, veste, jaz sem vže težek, ne nesó me več rada krila.“ Brenko je preglasno govoril in predramil spočite sršenčke: komaj so čakali jutra, da bi leteli k osam ter jim oponašali, da jim odslej ne bo več dovoljeno brati na travniku za potokom. In res, drugo jutro so bili vže na nogah, ko so odhajali delavci na delo, dasi so drugače tačas še spali ko klade. Précej po zajutreku so jo udarili k osam in jih dražili, češ, travnik vam bomo vzeli.

Ose so se kajpada bale za svoj najboljši pašnik in se vse zbrale na njem, pa hude so bile. Mladi sršenčki so jo kar domov pobrisali. Tedaj pridejo mimo sršeni ter po stari navadi odložé, kolikor niso mogli nesti. Ose pa nalašč planejo po tisti strdi ter še pošteno oštejejo sršene, češ, da jim bodo še pot čez travnik

prepovedale. Sršeni so bili jezni „kakor sršeni“ in tako brenčanje je bilo doma v votli lipi, da so se ji tresle stare veje. Komaj odložé nabrano strd, pa jo vže mahnejo proti domu osâ. Seveda so jih ugnali: razdrli so jim stanovanje, satovje odnesli s seboj, ose pa razporedili križem sveta.

Osam za stanovanje ni bilo nič, saj bi si bile lahko hitro novo zgradile, ali prevzetnost sršenov jih je grabila. Vse v jedni sapi in razkačene so hitele k medvedu ter ga prosile, naj jim pomaga. „Prijatelj medved, pojdi z nami zoper

sršene!“ vabile so ga. „Vso strd bomo dale tebi, če zmagamo.“ Medveda je med v lipi vže davno mikal, saj mu je dišal pol ure od nje, toda sam si ni upal nad sršene. „Ako bi pridobil še slona — —“ pomišljeval je nekoliko. Ose in medved se napotijo toraj k slonu ter ga pridobé na svojo stran. „Jutri se poskusimo,“ odločili so naposled. „Slona še ne poznajo!“ grozil se je slon, „pa ga vže spoznajo!“

Pa tudi sršeni so se pripravljali, zakaj vse se jim je tako sanjalo, da ose ne bodo mirovale. No, pa saj so kmalu zvedeli, koga so naščuvale zoper nje.

Jezična papiga, ki je bila osam gorka vže od takrat, ko so ji snedle vse najboljše hruške po deveti deželi, znesla se je sedaj nad njimi in vse izdala sršenom. „Naša lipa je vže stara, slon bi jo utegnil podreti,“ bali so se sršeni in hitro poslali poslance k tigru, največjemu sovražniku slonovemu, ki jim je zares brž obljubil pomoč. Spotoma so poslanci pregovorili še volka in divjega mrjasca ter se vrnilo veseli domov. „Ne bodo nas! ne bodo nas!“ bobnelo je po votli lipi, vender je mlade sršenčke, ki so s svojim zbadanjem in draženjem zakrivili ta boj, zelo skrbelo, kako se bo končal.

No, kdo je zmagal? Kdo? Sršeni so bili — tepeni! Slon se je namreč naslonil na lipo in jo podrl, zavezniki sršenov so pa zbežali.

Sedaj so pa sršeni tožili slona pri kralji živalij, pri levu. Le-ta je sklical urno vse živali ter jel preiskavati. Zelo strogo je izpraševal, zakaj vselej je sodil še-le tedaj, ko se je natančno prepričal, kdo je kriv. Zlasti pa si je ta dan prizadeval, da bi zvedel čisto resnico, ne bil bi namreč rad obsodil svojega svetovalca slona, sršeni so mu bili pa tudi ljubi, ker so mu plačevali veliko davka v najboljšem devetodeželskem medu.

Dolgo je trajalo izpraševanje, dolgo so zvrčali krivdo drug na drugega, a slednjič se je vender-le pokazalo, da niso imeli sršeni hudobnega namena, temveč mladi sršenčki niso prav razumeli Brenka, ose so bile prenagle, sršeni potem zopet prehude jeze, medved in slon sta pa mislila, da je pravična vojska, da sta dolžna pomagati preganjanim osam.

Lev ni obsodil nikogar, ampak velel to-le: „Ose naj le še beró po travniku ob potoku, sršeni naj si poiščejo drugo bivališče, saj to bi jim bil lahko porušil prvi vihar, a mladi sršenčki morajo za kazen tri mesece še bivati v podrti lipi, katero bodo medved, slon, tigar in volk pokrili s prstjo. Te tri mesece morajo premišljevati ta-le rek: Kar se doma skvási, tega ne razglási! To velevam in ukazujem jaz, kralj živalij!“ Lev je končal, položil šapo na votlo lipo ter mogočno pogledal po zbirališči. In vse živali so hvalile modro razsodbo, zavpile: „Živel lev, naš kralj!“ ter se zadovoljno razšle.

Mladim sršenčkom se je prijetno zdelo v votli lipi pod zemljo, zato so ostali po preteklih treh mesecih še v nji. Od takrat prebivajo sršeni ne le po votlih drevesih, temveč tudi po luknjah pod zemljo. Levov nauk: „Kar se doma skvási, tega ne razglási!“ pa so si trdo vtisnili v spomin, in ni še bilo slišati, da bi se bili kdaj pregrešili zoper njega.

I, glejte si no, saj bi bilo tudi dobro, da bi naši otroci ne raznašali vsega, kar se doma godi in govori: marsikakega prepira mej sosedi bi ne bilo!

Kajtimar.

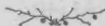

Sirota.

Stvarnik, večna Ti dobrota!
Milo mojo čuj prošnjó,
Ki do Tebe jaz sirota
Dvigam danes jo v nebó.

Nimam áteja ni mame,
Sama širom sem svetá —
Ti, o Stvarnik, skrbi záme,
Téši žalost mi sreá!

Janko Leban.

Moj voz.

6. Nabiralček.

Le bližje, pa hitro, kdor hoče videti moj nabiralček! Sedaj ga še vidite, kakšen je, a dolgo ga ne boste, ker ga bom s slamo povil, da se mi ne ubije po slabih cestah. Nabiralček je namreč lončen piskerček, tak se pa kaj rad razbije pri prevažanji; le poprašajte lončarje, če ne verojamete. — No, dobro, kdor si ga je ogledal, videl ga je, a sedaj v slamo z njim in urno na voz, da se prej kaj pomenimo!

Krasen poletenski večer je bil. Solnce je vže davno zašlo, vender še ni bilo temno, saj veste: tisti čas po sv. Vidi se po dnevi in po noči vidi. Pri nas se je kuhala večerja; na vrtu pod orehom v travi sva jo čakala z očetom. Pri sosedu, kjer so hodili precej zgodaj spat, molili so vže rožni venec. Rženov pav se je bil vže tudi spravil na streho, ondi je namreč prenočeval to dobo. Na zahodu se je bliščala večernica, pa tudi druge zvezde so vže prižigali angeljci. Vender marsikatero pa le nisem videl, ker so jo zakrivali tenki mrenasti oblaki: nebo je cvetelo ali kakor drugje pravijo: Marija je hlebčke pekla. Toliko sem vže poznal na vreme, da sem vedel, kak dan se nam obeta — in veselil sem se prihodnjega lepega dné. Zakaj bi se ga pa ne? Saj pojdeva z Rahlovim Jankom zopet po jagode, po borovnice, in to ni majhna reč!

In sedaj pričnem z nabiralčkom. Veste, kdor hoče nabrati lepih jagod, mora jih znati! Ni, da bi jih človek kar bral in bral ter deval kamorsibodi: ne, treba je ravnati po pravih izkušenih nabiralcev. Le-ti pa učé, da moraš vzeti dve posodici, če greš po jagode. V jedno — v nabiralček — nabiraš jagode, toda ta je majhna in kmalu polna; a to nič ne dé, še bolje se ti zdi, če si jo hitro napolnil, in pomagaš si tudi brž lahko; greš pa iztreseš v večji pisker, ali kar vže imaš.

Ko me je Rahlov Janko neko popoldne prvič nagovarjal, naj grem z njim po borovnice, nisem imel ne nabiralčka, ne večjega piskra. Kaj mi je bilo početi? I, k materi sem šel in prosil.

„Ne vem, ali bi ti dala ali ne; padel boš in mi pobil piskre. Jagod pa tudi ne boš nabral toliko, da bi bilo imena vredno. Najpametneje je: doma ostani, saj si še premajhen.“ Tako so mi odbijali mati prošnjo, toda vže ta čas pregledovali mej piskri, katerega bi bilo manj škoda. Vedeli so namreč iz izkušnje, da z Jankom ne odleževa z lepa, kadar začneva prositi prav nadležno. Poleg tega so si pa mislili: I, naj pa gre sitnež, ker gre tako rad. Glejte, pa sem dobil velik pisker, tako velik, da bi ga bil lahko poveznil na glavo do ramen, in pa tisti mali lonček, ki je dober teden prej počil. Pa nikar ne govorite, da je bil za nič. Seveda je takrat počil; veste, nekaj malega masla so skuhali mati, jaz sem pa dobil tropine ali máselnik — ne vem, katera beseda vam je bolj znana — drugi dan pa lonček ni držal mleka. Kajpada sem ga imel v rokah jaz, toda pri meni se mu ni zgodilo nič žalega, najbrž je počil v peči pri žerjavici, ker ni bil poln — tako so sodili mati in ga dali piskrovezu. Pa ga je pozdravil, da je bil boljši kakor nov, no, vsaj trdil je mož tako.

Posodo sem toraj imel, a pogrešal sem še neke stvari. Nabiralčka namreč ne sme imeti nabiralec pri nabiranju v roki, zakaj z jedno samo roko ga predolgo ne napolni: privezati ga je treba okrog pasú, potem pa lahko dela z obema rokama. Rahlovemu Janku je bilo to pač lahko, ker je nosil hlače na pas; kar s pasom je pritrdil nabiralček za roček, pa je bilo dobro. Ali jaz sem bil drugačen revež! Imel sem naramnice, a te mi niso nič pomagale. Pa mi je Janko večkrat priporočal pas, češ, samo zato si tako majhen in tudi nikoli ne boš velik, ker nosiš naramnice, ki te vedno vlečejo k tlom. Toda oče so mi dejali, naj bom zadovoljen z naramnicami in še vesel, da jih imam, in da se Janko le šali, naj le počakam, pa bom velik kakor sv. Krištof, čeprav imam hlače na naramnice — pa sem se udal. Ta dan sem pa zopet izprevidel, da naramnice niso za vse dobre, in še bolj so se mi priskutile; le pomislite: človek naj bi bil zaradi njih majhen in še nabiralčka nima kam dejati! No, pa sem vender prebil tudi brez pasú: tam v lini sem iztaknil neko vrstico in si z njo pripasal nabiralček, pa je bilo tudi dobro.

„Angeljčku varuhu se priporočita, da se vama ne pripeti kaka nesreča, in pred nočjo se vrnita!“ To so nama še naročili mati, midva sva jo pa uevrla proti hribu po borovnice.

Pod hribom sva došla še drugih tovarišev, bila nas je lepa družbica. Pa je bilo dobro, da nas je bilo več, zakaj pod hribom je gosto smrečje, in stezica vodi skoro po temi; če bi bil sam prvič tam hodil, ne rečem trikrat, da bi je ne bil pobrisal domov. No, kmalu se je zopet posvetilo, dospeli smo v širok jarek, kjer so rastle prve „črne jagode,“ kakor imenujejo pri nas borovnice. Jaz sem bil ta dan novinec — saj sem vže prej to povedal, ne? — zato se mi je čudno zdelo, zakaj so se vsi ustavili. Kar vsak je odtrgal po jedno jagodo ter jo vrgel čez glavo govoreč: „Kača, kača, nikar me ne piči, ne na roke, ne na noge, ne nikamor!“

Ker sem le gledal in se čudil, nasvetoval mi je Janko, naj še jaz tako storim, češ, da me potem ne bo pičila nobena kača. Resda sem se bal kač — saj se jih bojé ljudje od tistega dne, ko je kača zapeljala Evo — vender nisem verojel, da bi to kaj pomagalo; seveda danes sem popolnoma prepričan, da je to prazna vraža in da bi bilo še grešno, če bi kdo tem besedam pripisoval kako moč — ali takrat sem le naredil kakor vsi drugi. No, recite, kar hočete, materin opomin: „Priporočita se angeljčku varuhu . . .“ je bil modrejši, modrejši.

Nekako sredi hriba je rastle borovničevja, da je bilo kaj! Jagod pa vse črno! Pod debel borovec smo postavili večje posode, potem pa jeli nabirati. „Jej, jej, tukaj so lepe!“ — „Pri meni so debele!“ — „Meni se je vže dno skrilo!“ — „Jedli jih bomo nazadnje, sedaj kar hitimo!“ „Tudi govoriti ne sme nihče.“ Takí vskliki so se čuli, pa je bilo zopet vse tiho, samo veter je šumljal po vrhovih smrek in borovcev, po dnu jarka je žuborel studenček, mi pa smo se oprezno prestopali, da ne bi motili splošnega miru.

„Jaz imam vže poln nabiralček!“ zaklical je za nekoliko časa Rahlov Janko.

„Nikar še ne nesi v pisker, jaz bom imel sedaj, sedaj do roba,“ oglasil se je nekdo. „Jaz tudi kmalu,“ trdil je še drugi.

„Ivan, koliko imaš?“ prišel je Janko k meni ter mi pomagal, da sem z drugimi vred šel izpraznit do vrha napolnjeni nabiralček.

Tako smo brali in brali, samo kadar smo nesli iz nabiralčkov v večje piskre, šli smo vselej vsi, nekateri so bili namreč tako nezaupljivi, da so se bali za nabrane jagode, češ, kar kdo jih bo pretresel iz mojega v svoj pisker. Kateri so imeli majhne piskre, napolnili so jih kmalu. Ti so jeli sedaj jesti in govoriti in vpiti, drugi so se tudi vže naveličali ter jenjali, češ, saj je dovolj. Samo za na vrh je nabral vsak najlepših jagod, kar jih je bilo dobiti, tistih, ki so tako lepo modro barvane, kakor bi bil vanje dihal z modro sapo. Pa še nekaj smo morali storiti. Piskre in nabiralčke je bilo treba zašpiliti. Navzdol gredé se namreč pisker trese, in kaj lahko se zgodi, da se človek kaj opoteče, ná, pa gredo jagode iz piskra. Škoda bi jih bilo! Zato pa smo pokrili piskre in nabiralčke s kostanjevim ali bukovim perjem, vrh tega pa vtaknili v podobi križa dve šibici pod piskrov rob in varno smo hodili domov.

Ko smo vse pripravili za odhod, ko smo se borovnic najedli, pa le še nismo odrinili. Veste, kaj smo še storili? Napulili smo še vsak polno pest borovnic — celih rastlin! — da bi mej potjo ne bilo treba jesti nabranih jagod, če bi se le kdo izlačnil, zakaj borovnic človek menda nikoli ni sit. Potem še-le smo ubrali pot proti domu. Sredi pota na polji ob veliki cesti stoji znamenje. Tu smo vselej ob vznožji naložili jagod v podobi križa v zahvalo, da smo se srečni in zdravi vrnili, zlasti da nas ni pičila kača.

Doma sem dal jagode materi, pa še malo prevzetan sem bil, češ, ali je to vredno imena ali ne? — Večkrat sva potem še romala z nabiralčkom po jagode, dokler niso pominile za tisto leto.

Nabiralček je sedaj meni odslužil in zopet je moral mej svoje osmojene in sajaste tovariše. Ali ne za dolgo: tista sitna črna kokoš ga je nekoč prevrnila z ognjišča. Da-si je bil trdno zvezan, vender ni bil nikdar več cel od tistega dne in zato za kuho popolnoma neraben. No, jaz sem se ga usmilil in še prav v časti sem ga imel, čeprav ga je bilo samo pol. V njem sem napravljaj milnico in delal milne mehurčke. To je igra, ki je po ceni, ki je poštena in prijetna! Ali morda ni res? No, mati so mi dali majhen košček mila, slame je bilo dosti pri hiši — in to je vsa priprava. Seveda, slamico je treba na tistem konci, ki ga pomakamo v milnico, preklati na tri ali štiri rogljičke in jih nekoliko razpreti, da visi na njih milni mehurček. Vsega tega me je naučil Rahlov Janko, s katerim sva posebno ob nedeljah popoldne često delala mehurčke na našem ali Rahlovem vrtu. Čudno, iz kapljice milnice, ki se je prijela slamic, pa je napihnil Janko tak lep mehurček! kako krasnih barv je bil! In kadar se nama je posrečilo, da sva ga spihala kvišku! Pa sva znala! Marsikateri mehurček je splaval čez streho Rahlovega poda, ki je vender tako visoka. No, saj veste, da sva delala zares lepe mehurčke, še so jih radi gledali celó odrasli ljudje! Toda — ko se je najlepše vzdigoval, pa počí! „Škoda, škoda!“ vzdihovala sva z Jankom, pa napihnili vnovič vsak jeden mehurček ter zopet tožila: „Škoda, škoda!“ ko sta se zdrobila drug za drugim. Ej, ej, lepi so milni mehurčki, samo stalni niso; pa saj je vsa zemeljska lepota nestanovitna, neprestanega veselja in vedne krasote ni drugje, kakor v nebesih.

No, naj pristavim še zadnje dogodke svojega nabiralčka. Mrzla jesen je prišla, in z Jankom nisva več delala mehurčkov, ampak rajša lupila kostanj pri zakurjeni peči, če sva ga kaj imela. Nabiralček, ali prav za prav njegovo dno in še nekaj stranskih sten, pa ne do polovice nekdanje njegove visokosti, rabil sem sedaj za to, da sem dajal v njem kokošim vode. No, na vernih duš dan je padlo tisto leto precēj snega. K nam pride berač in si snaži pred vežnim pragom čevlje, da bi ne prinesel v sobo snega. In pri tej priliki je pohodil in čisto uničil — nabiralček, zakaj prav pred vežo sem ga nastavljal kuram. Kaj bi se? Nabiralčka ni bilo, lončarica je bila pa vesela, ko so mati ne dolgo potem kupili več lončkov.

Menil sem vas vprašati, ali vam je bil moj nabiralček kaj všeč, toda opustil sem to namero, zakaj ravnokar mi je prišel na misel neki drug nabiralček. Veste, čegav? Nabiralček vašega ljubega angelja varuha, kamor devlje vaša dobra dela in jih nosi v njem hranit v nebesa. Prizadevajte si, da ta nabiralček ne bo nikoli prazen, temveč da ga bo vaš angelj vsak večer izpraznil polnega, in da bo po vaši jutranji molitvi zadovoljno klical drugim angeljem varuhom: „Meni se je vže dno skrilo . . .“

Kajtimar.

Bratcev šopek.

Hitro dajaj mi cvetlice,
Bele, pisane in rdeče,
Klinčke lepe in kresnice,
Ključke, šmarnice dišeče.

Šopek moram povezati,
Da ne bode bratec plakal,
In ne bo skrbela mati,
Niti dedek naji čakal.“

Šopek je dovila Milka,
Povezala ga je z nitko.
Vonja klinček, vsaka bilka —
„Radosten bo bolni Vitko!“

K bratcu naglo sta hiteli,
Nesli šopek pestrolisti.
Z lipe glasi so doneli,
Ptička glasi srebročisti.

„Kaj hitita, kaj tečeta
K bratcu mrtvemu v zibeli?
Cvetje, ki mu je neseta,
Rakvi bodejo pripeli.“

Čuli sestri ptička petje,
Žalostni sta zaihteli.
Ptiček pa popeval spet je,
Glasi čisto so zveneli :

„Ne žalujta, ne tuguajta,
Ker je mrtev bratec mlaji;
Pevajta in se radujta,
Saj je Vitko srečen v raji!“

Naum.

Sliva in vrtnica.

(Basen.)

Rastla je na vrtu stara sliva. Poleg nje se je ponosno šopirila rdeča vrtnica. Jezilo jo je, da je v njeni bližini tako staro, grdo drevo. Nekega spomladanskega jutra očita slivi in ji pravi:

„Kako me je sram, da bivam poleg tebe, ker si tako oguljena in suha. Vsi gredi si v veliko nečast. Ne koristiš nič! Tudi se za-te nihče ne briga. Mene pa vse radostno gleda, ter se veseli mojega vonja.“

„Ne hvali se, prevzetnica“, opominja jo sliva, „in ne preziraj mene. Pomisli, koliko let vže bivam mirno na tem kraji. Nekaj sadja so vže obrodile te-le veje, katere ti zasmehuješ. In vender se tebi to najmanj spodobi! Lahen vetriček zadostuje, in tvoj kras . . . ?“

Kakor navlašč zazvižga veter in odpiha prevzetni vrtnici ves kras. Gola stoji poleg slive, h kateri si ne upa več obrniti svojega pogleda.

Rastislav Posavec.

Semena za rajski vrt.

1. „Seme je beseda.“ Dobro srce pa se primerja rahli zemljici. Če sprejmemo dobro besedo v dobro srce, vzrastla bode prekrasna rastlika, ki pa ne bode le cvetla, marveč ob svojem časi rodila najslajši sad, ki nam zaleže v časno in večno srečo. Ničesar pa vam bolj ne želim, mladi prijatelji moji, kakor vaše sreče. Zato sem odločil v „Vrtci“ poseben prostor za „semena“, t. j., za lepe vnetljive misli, izražene v kratkih besedah.

2. Semena imenujem take na kratko izražene misli zato, ker si je oboje tolikanj slično. Vsako seme, naj bo še tako imenitno in plemenito, samo ob sebi je jako neznatna reč in pogine brez haska, ako se prav ne usadi ali useje ali pa če se zanemari pozneje. Tudi dobre misli, naj bodo še tako lepe, nimajo nobene koristi, ako si jih ne vtisneš v spomin in srce, ako jim večkrat ne pri-

livaš in jih ne gojiš še dalje, ko so vže pog-nale krepko kál.

3. Za „rajski vrt“ so odbrana ta semena, — zakaj pa to? Zato, ker tak človek, ki od prve mladosti goji v svoji glavi le plemenite misli, v sreci pa vedno blaga čustva in vzvišene želje, ter zvesto odstranjuje vse, kar je strastnega in zlobnega: mora biti srečen — rajski vrt mu bo zemlja, ki jo drugi nazivljejo solzno dolino, in ob smrti se mu izvestno odpre večni raj.

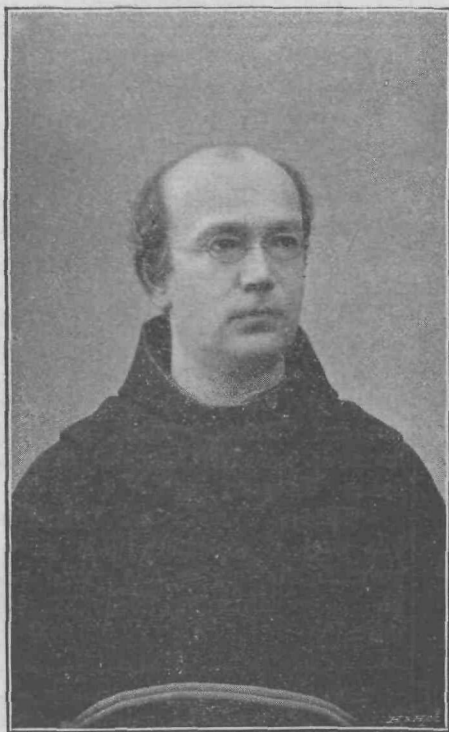
4. Dober vrtnar si prizadeva, da dobi najboljših semen vsake vrste; pa radovoljno jih oddaje tudi drugam. Tudi ti, mladi prijatelj, bodi tak vrtnar. Nabiraj si lepih mislij, obujaj blaga čustva, gôji vzvišene želje in rad izročuj tudi drugim, kar povzdiguje, blaži in osrečuje tvoje srce.

Sadimo in sejmo dobro seme, kjerkoli je kaj ugodnih tál!

Listje in cvetje.

Zopet imate jednega prijatelja in dobrotnika menj na zemlji, izvestno pa enega priprošnjika več v nebesih. Umrli je 3. majnika v Novem Mestu preč. gospod

P. Florentin Hrovat,

mašnik iz reda sv. Frančiška, učitelj in vodja ljudske šole.

Blagi pokojnik je bil velik prijatelj slovenske mladine, kar je pokazal posebno s tem, da ji je mnogo lepega spisal v „Vrtei“ in v posebnih knjigah. Osobito je priprosto in prisrčno poslovenil lepo število najboljših spisov Krištofa Šmida, katere je izdal I. Krajec v Novem Mestu. Izpod njegovega peresa so: II. zv. Jozafat, III. Pridni Janezek in hudobni Mihec, IV. Kanarček, Kresnica, V. Slavček, Nema deklica, VI. Ferdinand, VII. Jagnje, Starček z gore, VIII. Pirhi Ivan, Turški suženj, Krščanska obitelj, IX. Ludovik, mladi izseljenec, X. Hmeljevo cvetje, Marijina podoba. — Hvalležno se ga spominjajte v molitvi!

V spominsko knjigo.

Za listom list obračam,
Upiram vanj oči:
Kakó željà si polna,
Spominska knjiga ti!

Ko zrem te, jedna želja
Kipi mi iz srca:
Naj vsaka se izpolni
Neštetih teh željà.

Gregor Gornik.

Uganki.

1.

Čujte čudo preveliko,
Glejte mi čarôbno sliko:
Od goré do druge gôre,
Kamor vid nam seči more,
Velik in prekrasen vrt je,
Kakor morje razprostrt je;
Sredi zime in poletja
Poln milobnega je cvetja;
Pot po njem je napeljana,
Z zlatim peskom nasejana,
Pa od kraja tjà do kraja
Skrben se vrtnar sprehaja,
Cvetk prelepih veseli se,
V zadovoljnosti smeji se.
Zdaj pa, deca, kdo pove
Tega vrta mi imé?

Beli Kranjec.

2.

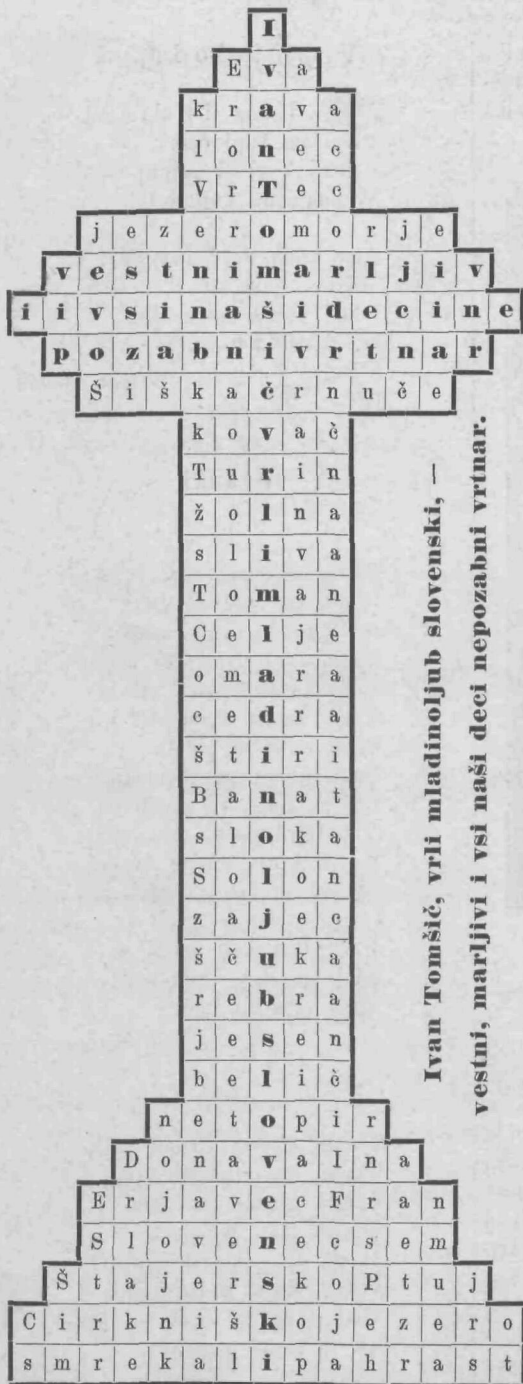
Včasih modro, včasih belo,
Včasih črno, včasih sivo;
Včasih gledaš je veselo,
Včasih jako žalostivo.
Škodo nam, korist napravi,
Vedno vidiš, koder hodiš.
Vsakdo rad o njem kaj pravi.
Ali to sedaj pogodiš?

Rastislav Posavec.

(Odgonetka ugank v prih. listu.)

Rešitev spominka v 6. „Vrtčevi“ številki.

Prav so ga rešili: Alojzij Novak, dijak v Ljubljani; Anica Cerar, Jožef Ermenc, Anica Ludvik, Ferdinand Ludvik, Janez Marčinko, Anica Pfeifer, Anica Štuler, učenci in učenke v Mozirju; Ivan Stuler, učenec IV. razreda v Velikovecu.

Kratkočasnice.

Učitelj pokaže Franeku v prvem razredu črko *m* in ga vpraša: „No, Francek, ali še poznaš to črko?“ — „Da, gospod učitelj,“ odreže se prebrisani šolarček, „poznam jo še, pa ne vem več, kako se ji pravi.“

Učitelj: „Matijček, ali pojdeš tudi ti z očetom v Ameriko?“ — „Moj brat Janko vže pojde v Ameriko; mene pa nihče ne pripravi, da bi šel v Ameriko.“ — „I, zakaj pa nočeš tudi ti iti?“ — „Veste, gospod učitelj, jaz sem slišal praviti, da, kadar pri nas poldne zvoni, je vže tam doli v Ameriki polnoč, in jaz bi moral še jedenkrat tako dolgo kosila čakati. Ne grem ne!“

Učitelj: „Vojska pri Sedanu je bila torej 1. septembra. Kdo mi ve povedati, kaj pa je bilo ravno poprej?“ — Mirko: „Bilo je 31. avgusta!“

Dopisnica uredništva: Gosp. F. St. v Lj.: „Mornarič“ je nedovršena pripoved, toraj ne za natis. — Gospodična Fr. V. v Lj.: Žal, da je misel v pesni „Prosjak“ toli nejasno izražena, da jo težko pogodi odrasli čitatelj; ker obliki ni kaj očitati, pričakujemo skoro kaj bolj dovršenega. — Gosp. Rast. Posavec v Lj.: Od Vas se nadajemo še več poravnih rečij; naj Vas ne bega, če še sedaj ni vse za natis. — Gosp. F. L. na V.: Vaše pesnice potrebujejo še nekoliko pile; ko ta stori svojo dolžnost, priobčimo nekatere. Le pogumno naprej! — Gosp. Kovačev v M.: Kakor vidite v denšnjem listu, porabil se je Vaš spis; o drugih v pismu. — Gosp. Beli Kranjec v Lj.: Hvala lepa! Le še večkrat se oglasite! — Gosp. Gr. Gornik v Lj.: Pesen „Pozdrav“ ni za natis; „Na grobiščih“ nima nove misli, a ker je oblika opiljena, porabi se o priliki. — Gosp. F. N. na M.: Vaša pošiljatev nas je jako razveselila; prelepa hvala in prisrčen pozdrav! — Gosp. Skalomir v Lj.: Prosimo, da nam naznate svoje pravo ime, ker urednik mora vedeti, s kom mu je opraviti. — G. Mar. O—r: „Dve bogoljubni sestrici“ priobči svojedobno „Angelček.“

„Vrtce“ izhaja 1. dne vsacega meseca in stoji za vse leto 2 gld. 60 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr. Napis: Upravništvo „Vrtčevo“, mestni trg št. 23. — Uredništvo sv. Petra cesta št. 76, v Ljubljani.

Izdajatelj in urednik **Ant. Kržič**. — Založnica **Ivana Tomšič**. — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.